

Forfatterens grav

PÅ KIRKEGÅRDEN VED Rømø Kirke ligger en forfatter begravet.

Forfatteren var Peter Seeberg. Han havde et sommerhus her og elskede stranden. Han elskede stilheden og langmodigheden. Og han var modernist. Han blev kaldt en sær fortæller. Ligesom Villy Sørensen for eksempel.

Her ved havet skrev han Ved Havet, hvor han beskriver og digter om mange personer på og omkring stranden. Dybe samtaler mellem folk om havet og livet.

Forfatteren ynder stranden højest uden for badesæsonen.

"Jeg tager ofte herud. Det er en særlig stilhed. Og der kommer ingen. Der er kun fuglene. Og vejret. Da er man sig selv." Dette udtaler en af hovedpersonerne i bogen, han hedder sjovt nok Peter.

Peter Seeberg husker jeg bedst for novellerne. Hjulet, Dinosaurussens sene eftermiddag, Patienten, Rejsen til Ribe har jeg læst, og nogle af dem har jeg brugt i min danskundervisning i de ældste klasser. Romanen Fugls føde læste vi på HF i 1979.

Jeg gik rundt i klitterne oppe bagved. Langs stranden, den indvendige, er der flere indhug, hvor der for eksempel er mindre udløb af små kanaler, og der er bænkeborde til den

lille familie med madkurv og saftvand. Året kunne godt have været 1958. Men her lige nu, i dag, skrev vi år 2021

Så mange var undervejs ligesom jeg hen ad stranden eller i klitterne. For at se, lugte, nyde friheden. Fra min udsigt heroppe kunne jeg se ud til Sild, og vendte jeg mig 180 grader, bag et hegn med nogle træer lå markerne, gårdene, længere inde i landet plantager, hundeskov, Havneby med både fastboende og turistområder. Mange danskere har investeret i et sommerhus på Rømø. Siden 1948, hvor dæmningen stod færdig, og op igennem 50'erne og 60'erne var antallet af sommerhuse steget voldsomt, især i Lakolk. Det var også der, vi ofte tog hen i weekenderne, hvis vejret var fint. Trafikken på dæmningen var én lang bilkø. Nogle gange var det min mor, der kørte vores sorte Opel Kaptajn, og venner var med, andre gange var det os fire, far, mor og drenge.

Den kæmpemæssige strand ved Lakolk kunne næsten ikke fyldes op, så stor er den, men bilerne holdt i mange rækker – som i dag. Flere hundrede på visse dage. Når temperaturen runder de tyve grader, invaderes stranden.

I starten byggede man fritliggende sommerhuse, i dag er der i højere grad sommerhuskomplekser, hvor man køber sig en slags rækkehus. I Havneby er hele havfronten tilvokset med sommerhuskvarterer.

Jeg får disse retrospektive tanker og behov for overblik over sammenhænge og historie, som gør, at jeg bruger

Google utrolig meget. Det tager meget tid, men når jeg endelig finder de rigtige sider, føler jeg stor tilfredshed.

Heroppefra lagde jeg også mærke til en større familie, som på denne milde, lune majdag havde fundet et tørt sted, hvor der både var bænke og borde. De havde løftet et bord hen til et andet og var ved at dække op. De tre drenge gik straks i gang med at spille fodbold, de to piger med at bygge i sandet lidt længere ude, hvor sandet stadigvæk var fugtigt. Allerede efter et lille kvarter blev de kaldt op til det dækkede bord. Der var tale om to familier. Jeg fik lyst til at studere dem nærmere, men min kikkert lå derhjemme. I dag havde jeg bare lyst til at nyde naturen og føle stilheden, hvor menneskestemmerne og trafiklarmeren dæmpedes til en stille baggrund, yderligere dæmpet af de sydlige havvinde. Jeg gik ned på stien bag klitterne. Her kunne jeg uset nyde varmen og stilheden. Mange unge par havde gennem tiden brugt dette skjul til at dyrke deres behov for kropslig nærhed. Det var jeg sikker på. De kunne jo på lang afstand se eventuelle andre gå her på stien og sætte sig op. Jeg lod tankerne gå ud ad tangenten og udså mig de mest velegnede steder, hvor lyngen var højere, eller hvor der var højt græs. Man kunne jo også gå op på en klit, hvor der var små bare sandpletter, brugbare til forehavendet. I baghovedet ville en stille frygt pirre for at blive opdaget. Nogle er vel ligeglade med det, andre stimuleres.

Jeg var nået helt hen til Slagtebænken, og erotiktangenten stoppede her. Jeg lod tankerne glide tilbage til stedet for en lille måned siden, da jeg opdagede den druknede hund. Når jeg om mange år mindes mine ferier på Rømø, vil den tildragelse nok stå klarest. Jeg fotograferede med mobilen hele området, fra stranden ind over hullet mellem klitterne ind til søen, ind mod plantagen. Til sidst tog jeg en selfie med Slagtebænken i baggrunden. Derefter gik jeg ned på stranden, hvor jeg ville gå tilbage til cyklen henne ved parkeringspladsen. Jeg tog sandalerne af og kikkede ned på fødderne. Den venstre storetå havde altid været min rettesnor, når der skulle nye sko til. En hel centimeter længere end den højre. Ellers er de rimelig 'synkrone'. Mit venstre ben er også lidt længere end det højre, så jeg har altid haltet en anelse. Derfor er min ryg også skæv. Når underlaget hælder den forkerte vej, som det gør, når man går med land til venstre og hav til højre, kan det irritere. Jeg skrabe i sandet med tærne. Men sandalerne i hænderne nød jeg nøgenheden. Man kommer tættere på det, det hele handler om, uden sko på. Vi hører til på jorden, så tæt som vi kan komme. Som børn er vi så tæt på, som vi kan komme, og om sommeren løber vi barfodede rundt og mærker jorden, glat, ujævn, ruflet, kølig, lun, blød, hård ... Vi vokser og fjerner os mere fra underlaget, går med fodtøj sommer og vinter. Undtagen derhjemme på græsplænen og herude ved havet. Dragningen mod havet har vi i generne, bragt med siden vi gik på land og udviklede

os. At bade, soppe er den nøgenhed, som gør os lykkelige. Her på stranden opleves nuet. I nuet findes lykken.

Da jeg nærmede mig indhakked, hvor de to familier havde slået sig ned, overvejede jeg, om jeg skulle forsøge at igangsætte en snak om vejret og vejen. Efter at have gået og nydt roen i næsten en time, pressede min trang til samvær på. Jeg havde lyst til selskab og snak. Jeg stillede mig ved hjørnet, akkurat inden for sigte fra personerne ved det lange bord og foregav at betragte stranden og de legende børn. Jeg tog min mobil og angiveligt surfede lidt, hvorefter jeg proppede den i brystlommen igen. Da jeg passerede lige ud for deres bord, hilste jeg med stråhatten, satte den på og fortsatte. Efter nogle sekunder hørte jeg: "Hej, forfatter...!" Stemmen lød absolut bekendt. Jeg vendte mig og pegede på mig selv som et '*mig?*'

"Hej, kom hen, og sid ned!" sagde den ene af kvinderne, som dermed kom mit behov for selskab i møde. Jeg følte en overstrømmende glæde og blev varm i bryst og mave. Jeg måtte tage mig i ikke at lade en tåre trille. Hun rejste sig og skred på bare fødder hen imod mig. "Kan du genkende mig, ... os?" sagde hun og pegede med hånden i retning ad sin mand, som også havde rejst sig og kom hen. "Tak for sidst i øvrigt!"

Manden rakte albuen frem. Jeg besvarede gestussen. "Ja, kom hen og få en kop kaffe!" fortsatte han. Det var Michelsen de hed, familien omme fra Slagtebænken og Esbjerg Sø.

”Jo, mange tak, det kunne jeg godt have lyst til,” svarede jeg. Konen lagde kort en hånd på mig skulder. ”Jamen, så kom med over!”

”Og ja, ja da, selvfølgelig husker jeg den dag ovre ved Slagtebænken.” tilføjede jeg, da vi havde sat os, mig for bordenden på en klapstol, i corona-afstand, og efter at jeg var præsenteret for de to andre, Susanne og Simon Kragh, som i øvrigt også var læreruddannede, men havde taget orlov et år for at rejse rundt i Europa. De havde lejet en autocamper i Flensborg og skulle starte turen derfra ugen efter. Sammen med deres tre børn. Jeg spurgte interesseret til hvor og hvad med mere, og stemningen var god med det samme.

Vi skålede i kaffe og blev enige om, at det var fantastisk majvejr.

”Vi skal da have en lille avec, skal vi ikke?” opfordrede Susanne og stak hånden ned i sin rygsæk, inden hun fik svar. Hun hev hvide plastickrus frem og skænkede en pæn slat portvin op i alle. Vi skålede igen.

”Du er forfatter, kan jeg forstå,” spurgte Simon. ”Og du skriver om Rømø, fortalte Sonja mig den anden aften, da vi talte om det, der var sket med den stakkels hund lige her omme bagved. Er det rigtigt forstået?”

Jeg tog en lille slurk for at klare stemmen og forberede mit svar.

”Ja, det er korrekt. Forfatter kan jeg vel godt kalde mig selv. Jeg har da skrevet et par bøger og lige for tiden

skriver jeg om mine oplevelser her på øen, blander en hel del fiktion ind i det... ” lød svaret, og jeg tog en slurk mere af portvinen – en glimrende tawny opbevaret køligt i hendes rygsæk. Susanne Kragh skyndte sig at hælde mere op i mit krus. Jeg sagde ikke nej. Der var ved bordet en stemning, som passede til Rømø, afslappelse med indbyrdes opmærksomhed, sådan noget, der klæder enhver forsamling. Lige i øjeblikket var opmærksomheden på mig, og jeg fortsatte: ”Mit store forbillede er, som I måske kan gætte, Peter Seeberg, som jo faktisk i mange år havde sommerhus lige heromme et sted siden lige efter krigen,” sagde jeg og slog ud med hånden ind mod Havneby.” Han skrev også om øen, men det var en helt anden tid, tresserne-halvfjerdserne. Da jeg pegede om mod Havneby, rynkede Simon brynene, som om han ikke var helt enig. Jeg lod mig det ikke mærke, men fortsatte: ”Han elskede Rømø, og han ligger faktisk begravet ved kirken, Clemens Kirke...”

”Skt. Clemens,” tilføjede Sonja Michelsen. ”Vi har været der. Der står et digt på hans sten. *’Jeg ønsker vel blot at være en af dem, der kommer ud af skovbrynet og bag markerne ser byen og fjorden og hører stemmer tale.’* citerede hun med lukkede øjne. ”Og hans gode ven fra dengang ligger lige ved siden af sammen med sin kone, og der er også et digt på den sten,” fortsatte hun. ”En dejlig historie om to gode venner!”

Min begejstring for hende voksede. Allerede omme ved Slagtebænken havde jeg mærket positive vibrationer.

”Men hvad er du så i gang med lige nu?” Sonja løftede sit krus som til en skål. Jeg gjorde det samme, de andre fulgte trop. Alle fire var djævelsk gode lyttere. Jeg følte mig udfordret på sandhed og oprigtighed. Mine evner (mangler på samme?) behøvede jeg jo ikke at udstille. Men i dette selskab følte jeg det ikke. Kun en oprigtig interesse i at lytte og kommunikere i forårs-*mode*. Næst efter ro og kontemplation er samtale det bedste. Undtagen kærlighed og sex, som ikke kan sammenlignes med noget.

Mens Simon på min foranledning forklarede om deres europarute, kom en af drengene hen til os. Det var Jonas, den ældste af Sonjas sønner.

”Kan vi ikke gå ud at bade nu, der er da gået mindst en halv time?” Han lænede sig op ad sin mor og kikkede spørgende på sin far. ”Det lovede I faktisk.”

”Nå, jamen jeg skal også videre. Mange tak for en god snak og det fornemme traktement,” kom pludselig ud af min mund, da jeg havde rejst mig. Hvorfor lyde højtidelig, det *fornemme traktement*? Det var jo helt ved siden af, det var jo slet ikke et højtideligt møde, og traktementet heller ikke fornemt. Tværtimod var mødet og samværet vel af den slags, man kun ville finde ved at være åben og ikke bange for at dele ud af sig selv. Okay, de havde jo ikke givet så meget, blot spurgt og kommenteret. Og så igen, portvin og kaffe var vel også en del. Man havde givet ét for at få noget andet. Rimeligvis. Ude på stranden fandt

jeg den lille spray med håndsprit frem og dræbte bakterierne.

På vejen hen mod p-pladsen kørte det hele rundt som en stor, venlig malstrøm. Jeg ænsede knap nok, da jeg næsten blev ramt af en drage, som ikke rigtigt ville blive oppe i den begrænsede vind. Om det var vinen, det gode selskab, det gode vejr eller gensynet med Sonja Michelsen, kan jeg ikke lige vurdere... Jeg var glad for, at hun, Sonja, havde samme faible for Seeberg som jeg. Jeg sov uroligt om natten.

Næste dag gik jeg hen til Digebageren og investerede i to fibersnegle. Sammen med min gode Peter Larsen-kaffe udgjorde de min morgenmad. Slet og ret, intet mere.

Efter det smalle måltid cyklede jeg op til kirken og søgte med det samme gravstedet. Og ganske rigtigt, begge stene var forsynet med tekster af Peter Seeberg. Jeg havde mere eller mindre foregivet, at jeg da var helt med på gravskriften, da vi sad derude på stranden med portvin og søde mennesker.

"Lad det som glæded mig i live, den høje himmel over øen en tidlig morgen, nu glæde jer igennem sorgen." Seebergs gode ven Sigfred ligger under stenen, som har denne påskrift, sammen med sin kone. Jeg forestillede mig de to venner sidde og nyde en stille øl, mens de fåmælt beskuer lyngheden. Sigfred med sin krumme pibe og Peter med sin lige. Seeberg tager piben ud af munden og peger på to

heste, der løber rundt og leger på naboens mark. Sigfred nikker og kradser pibe. Seeberg nævner kort at han skal på toilettet og går ind ad den lave dør under det lave tag-skæg. Da han kommer ud igen, har han to øl med. Sigfred tager imod, de skåler og sidder igen et kvarters tid og kikker. De aftaler at tage ud næste morgen, sejle over mod Sild og plukke østers, som havde koloniseret de banker, hvor muslinger ellers levede.

Jeg ville finde den gård. Hvis nogen vidste noget, måtte det være præsten. Eller en af de ældre kirkegængere. Måske var der efterkommere af Sigfred-familien.

Det endte med, at jeg skrev til hans datter, Ditte Marie.